

podepsáno starostou, pochází tedy nesporně od orgánu, k vydání podle zákona příslušného.

Stížnost vytýká pak jako nezákonnost, že byli st-li určeni nájemníci, aniž předcházelo vyzvání podle § 2, odst. 1 cit. zák. Námitka ta je rovněž bezdůvodná. Výměrem měst. rady jako polit. úřadu I. stolice ze 6. srpna 1923 bylo st-li nařízeno, aby uvolněný byt ve svém domě ve smyslu § 2 zák. č. 87/23 nejdéle do 14 dnů pronajal buď příslušníku u.-h.-skému nebo tamnímu stát. zaměstnanci. Příkaz ten byl rozhodnutím zsp-é potvrzen a rozhodnutí to st-li doručeno 29. října 1923. Lhůta, do které měl st-l úřední výzvě vyhověti, uplynula 12. listopadu 1923. Úřad pak označil st-li nájemníky, jimž byt pronajal, výměrem z 15. prosince 1923, tedy po uplynutí 14denní lhůty, odstavcem 1. § 2 cit. zák. stanovené. Nemůže tedy st-l právem vytýkati, že toto opatření úřadu nepředcházela výzva a že nebyly dodrženy podmínky § 2, odst. 1 cit. zák.

Bez důvodná jest další námitka, že st-li byli určeni nájemníci, ač st-l podáním z 8. listopadu 1923 úřadu oznámil, že sporný byt jest pronajat. Ze správních spisů je patrné, že měst. rada předem vyšetřila, že st-l lhůtu výměrem ze 6. srpna 1923, pokud se týče výnosem z 23. října 1923 určenou, nedodržel; teprve, když úřad okolnost tu zjistil, pronajal byt sám.

Tvrzení st-lovo, že úřad určil nájemníka, ač byl byt již pronajat, jest vyvráceno vlastními údaji st-le, neboť z přílohy de dato 6. ledna 1924, stížnosti připojené, vysvítá, že st-l pronajal byt R. B. teprve dne 13. prosince 1923 a že tudíž oznámení z 8. listopadu 1923, že byt byl pronajat již dříve, neodpovídalo pravdě.

Oprávněnosti postrádá konečně i poslední námitka stížnosti, že není přípustno přeměnění podle zák. o mimořádných opatřeních bytové péče místnosti dosud za byty sloužící na kancelářské úřadovny. Podle § 4 zák. č. 225/22 jest používání bytů neb jejich části k jiným účelům než k bydlení, dovoleno jen s úředním povolením. Avšak předpis ten vztahuje se přirozeně jen na stranu, jen strana potřebuje úředního povolení k užívání bytu k účelům jiným než k bydlení. Předpis ten neplatí pro úřad, jenž jest právě ve své působnosti jako úřad oprávněn určit, ke kterému účelu lze uvolněné místnosti používati.

Z těchto úvah bylo i stížnost proti rozhodnutí měst. rady v Uh. H. jako úřadu politického zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 3676.

Zajištění bytu: * Osoba, s kterou majitel domu uzavřel nájemní smlouvu o bytě, stran něhož bylo později zavedeno řízení k zajištění podle § 13 zák. č. 225/22 a zák. č. 87/23, není stranou v tomto řízení.

Administrativní řízení: V řízení správním může býti stranou jen ten, jehož práva, nároky nebo povinnosti mají býti v řízení tom autoritativně určeny nebo ten, jehož právního zájmu, zákonem chráněného, rozhodnutí úřadu se dotýká.

(Nález ze dne 30. května 1924 č. 9359).

V ě c: I. B. a A. St. proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině stran zajištění bytu.

V ý r o k: Stížnost Aloisa St. se zamítá dílem jako bezdůvodná, dílem jako nepřipustná; ke stížnosti Irmy B. se nař. rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 21. srpna 1923 zajistil okresní úřad v Ž. na zákl. § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě st-lky v Ž. č. — byt, který byl obýván 19. srpna 1922 železničním zaměstnancem J. Z. a uprázdnil se služebním přeložením zaměstnance toho do obce jiné, pro žel. zaměstnance F. B.

Nař. rozhodnutím odmítl župní úřad v Turč. Sv. M. odvolání A. St. jako nepřipustné poukazem na rozhodnutí nss-u z 28. února 1923 č. 2315, stížnost I. B. pak zamítl jako bezdůvodnou. — — —

Rozhoduje o stížnosti byl nss veden těmito úvahami:

Žal. úřad zamítl stížnost podanou nájemníkem A. St. pro nedostatek legitimace k podání stížnosti. Ačkoli odůvodnění výroku toho je ne-
správné potud, pokud se žal. úřad dovolává po této stránce zdejšího roz-
hodnutí z 28. února 1923 č. 2315, jímž bylo jen vysloveno, že s t á t n í
neb železniční zaměstnanec, pro kterého se zajišťuje byt, nemá, i když
jsou dány podmínky pro zajištění bytu, nároku na zajištění to, jest přece
výrok žal. úřadu ve shodě se zákonem. Neboť z ustanovení § 13 zák.
z 11. července 1923 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb.
je patrné, že osoba, s kterou uzavřel majitel domu nájemní smlouvu
o bytu, stran něhož později bylo provedeno řízení k zajištění podle cit.
zák., není stranou v tomto řízení, neboť v řízení správním může býti
stranou jen ten, jehož práva, nároky nebo povinnosti mají býti v řízení
tom autoritativně určeny, aneb ten, jehož právního zájmu zákonem chrá-
něného se rozhodnutí správního úřadu dotýká. Práv, jež přísluší z ná-
jemní smlouvy o byt nájemníku vůči majiteli domu, se však zajišťovací
opatření dle § 13 zák. č. 225/22 a č. 87/23 upravené nikterak nedotýká.

A. St., jemuž majitelka domu dle svého tvrzení byt, o jehož zajištění
jde, pronajala, jest jediné v soukromoprávním poměru k majitelce domu,
není však stranou v řízení o zajištění téhož bytu dle § 13 cit. zák.

Stížnost A. St. jeví se tudíž bezdůvodnou, pokud směřuje proti ode-
pření legitimace k stížnosti o řízení správním a nepřipustnou dle §§ 2 a 5
zák. o ss, pokud běže v odpor nař. rozhodnutí ve věci samé.

O stížnosti I. B. uvážil nss pak toto: — — —

Č. 3677.

By t o v á p é č e: Okolnost, že vlastník domu bude určitých místností
snad v budoucnosti potřebovati, nevylučuje udělení příkazu k jich pro-
najetí podle § 2 zák. č. 225/1922 a 87/1923.

(Nález ze dne 30. května 1924 č. 9361).

V ě c: A. S. v B. proti zemské správě politické v Praze stran příkazu
k pronajmutí bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.